

I den ældre Lov af 1805 var brugt Udtrykket „Søstæder“, og under den Bestemmelse faldt altsaa alle Byer, der laa ved Søen, og som havde Skibsfart, hvormod den nugældende Lov kun angaar Kjøbstæderne. Det har fremkaldt blandt Andet den mærkelige Omstændighed, at i Marstal, som er det Sted i Landet med Undtagelse af Kjøbenhavn, hvor de fleste Skibe ere hjemmehørende, og der som Følge deraf bliver besejlet af et lige saa stort Antal Skibe som de største Kjøbstæder i Landet, findes der ingen Karantænekommission. Efter Bestemmelsen af 1805 var der ogsaa i Marstal en Karantænekommission, vi have altsaa haft den i omtrent et Aarhundrede, men i denne By, hvor der som sagt findes et større Antal Skibe — bortset fra Kjøbenhavn — end noget andet Sted i Landet, og som besejles af et lige saa stort Antal Skibe som Aarhus og Aalborg, er der nu ingen Karantænekommission. Der findes heller ikke et Isolationslokale, alle Foranstaltninger ere overladte til Toldvæsenet. Jeg tror, at naar man overhovedet tillægger disse Love nogen Betydning med Hensyn til smitsomme Sygdommes Indførelse i Landet, saa er dette en stor Beshynderlighed. Det paafører Skibe og Skibsførere stor Uleilighed og i mange Tilfælde stor Bekostning. Saaledes, naar der kommer et smittet Skib, og Toldvæsenet skal have en Væge ombord, og altsaa Distriktslægen skal revideres fra Kræskjøbing, er det mange Gange Tilfældet, at han ikke kan komme til Stede før den næste Dag; han kan være paa Landet, paa den anden Side af Den, og der vil let kunne hengaa over 24 Timer, inden han kan være til Stede. Jeg tror, at naar man vil træffe Bestemmelser, der forandre de Foranstaltninger, der ere trufne ved Loven af 2den Juli 1880, bør man ogsaa forandre Loven paa dette Punkt, saa at der kommer til at staa „Søstæder“ eller „Søkjøbstæder og Handelspladser“, saa at alle Byer, der ligge ved Søen og have Skibsfart, komme ind under de almindelige Bestemmelser. Hertil skal jeg indskrænke mig.

Justitsministeren (Melleman): Jeg vil forudstikke den Bemærkning med Hensyn til Fremlæggelsesmaaden, at den her omhandlede foreløbige Lov er forelagt paa samme

Maade, som mange Gange tidligere foreløbige Love ere blevne forelagte. Det er altid antaget, at de kunne forelægges dels uforandrede og dels som Bestanddel af et Forslag til en endelig Lov, som i større eller mindre Grad kunde medtage Mere end det, som findes i den foreløbige Lov. Jeg har valgt den sidste Fremgangsmaade, naturligvis netop af den Grund, at dette Lovforslag kom til at indeholde noget Mere end selve den foreløbige Lov. Hvis den ikke indeholdt noget Mere end den foreløbige Lov, havde det for saa vidt været det Samme, hvilken Fremgangsmaade man havde valgt, enten at forelægge den foreløbige Lov som saadan eller forelægge den paa den Maade, som her er sket. Men da der er medtaget Noget i Lovforslaget, som ikke staa i den foreløbige Lov, falder det naturligt at vælge den her fulgte Fremgangsmaade.

Hvad angaar selve Sagen, vil jeg først forudstikke den Bemærkning, at der selvfølgelig ikke kan være Tale om nogen absolut Garanti i et Forhold som dette. Der er intet Menneske, som tror, at det er muligt at træffe saadanne Foranstaltninger, at man forskaffer sig en absolut Sikkerhed imod Smittes Indførelse i Landet. Det maa man fremfor Alt holde fast; men deraf følger ikke — i det Mindste er det ikke de Sagtydiges nuværende Standpunkt —, at man helt skal lade være at gøre Noget, men deraf følger derimod, at man skal gøre saa Meget, som man troer, man kan gøre, og som er praktisk gjennemførligt, for dog at tilvejebringe saa stor Sikkerhed, som det er muligt. Derfor maa man ikke se paa dette Lovforslags Bestemmelser under det Synspunkt, at det skulde være Meningen dermed, at herved var tilvejebragt en matematisk Sikkerhed for, at man ikke kunde faae indført saadanne smitsomme Sygdomme i Landet, naar disse Bestemmelser bleve vedtagne. Alle Bestemmelser af denne Natur maa ses under Synspunktet af den Betragtning: hvad er praktisk gjennemførligt, og hvad er muligt? Thi det kan ikke nytte Noget at komme med Forholdsregler, som enten ere praktisk uigennemførlige eller saa skadelige for alle andre Interesser i Landet, at den Skade, man derved vilde anrette, maaske kunde blive større endnu end den, der kunde anvettes ved Sygdommens Forplantelse hertil Landet. Dertil kommer